

АНТОНИО ДЖЕРМАНО РОСИ

ХРАБРИЯТ КАПИТАН

Превод от италиански: [Неизвестен], 1970

chitanka.info

ПЪРВИ ДЕН

— Неприятелят иде! — съобщи младият барабанчик на храбрия капитан. — Сега, след като изпълних дълга си, мога ли да падна изтощен на земята?

Храбрият капитан се замисли за миг и каза сухо:

— Не! Кога да паднеш изтощен на земята, ще кажа аз! — След това се обърна към своите храбри войници — Неприятелят! — извика той, като намигна с хитрото си око.

— Сигурно ли е? — запита един стар гренадир. — Вие не правите добре, като се доверявате толкова на това момче — то е развеселен и пей дава да сплашва хората.

— Внимание! — извика храбрият капитан. — Пригответе артилерията!

— Не ще да може! — каза един стар артилерист злорадо. — Все същата история — няма ми оръдието.

— Винаги е така — изрева храбрият капитан. — Всеки път, когато ми трябва, оръдието никъде не се намира. Завира се винаги между краката ми, когато не го търся или не знам какво да правя с него. Тук има някой, който си прави майтап и крие оръдието.

— Не си прави майтап! — засмя се злорадо старият артилерист. — Всеки път, когато река да стрелям, оръдието не се вижда никъде. Това го знай от мен!

— Щом го няма — каза храбрият капитан, — ще го купиш на твоя сметка.

— Вече второ оръдие купувам за един месец — отвърна му сърдито старият артилерист. — Оръдията сега струват скъпо.

— Ще рече — изрева храбрият капитан, — че днес не ще мога да водя война, понеже липсва оръдието! Може ли да се губи така денят, питам аз?

— Не се нервирай де! — отвърна старият артилерист. — Щом толкова настояваш... Мога да дам моето оръдие, дето го държа в къщи. И без друго не ми трябва.

— Не! — извика храбрият капитан. — Не искам благодеяния!

— Твоя воля! — каза стариият артилерист, като вдигна рамене.

— Кой сте вие? Какво искате? — кресна в следния миг храбрият капитан на един стар пехотинец, който минаваше край него.

— Добър ден! — отвърна стариият пехотинец. — Аз съм неприятелят. Трябва да напредна с няколко другари и да завзема този хълм.

— Невъзможно! — извика храбрият капитан. — За да завземете този хълм, трябва да минете през телата на моите стари гренадири.

— Пусни ги да вървят — пошузна му стариият артилерист — и престани най-после с тая история, дето караш неприятеля да минава през телата ни. За един месец за твоя кеф така съм насилен, че не мога да се наведа от болки.

— Но нима наистина на може? — попита стариият неприятелски пехотинец с усмивка. — Иначе ще ме мърят!

— Добре де! — каза, като наведе добродушно глава храбрият капитан. — Тоя път идете на хълма, само че да не свикнете така!

— Не! Не! — отвърна стариият неприятелски пехотинец. — Само тоя път!

— Оръдието се намери! — внезапно викна весело някой.

— Къде беше? — запита любопитно храбрият капитан.

— Тук беше! Поне двайсет пъти гледахме. Знаеш как става...

— Е, доволен съм — каза храбрият капитан. — Дръж!

И понеже беше в добро настроение, той му подхвърли един златен кръст за храброст.

— Внимание! — изрева храбрият капитан. — Неприятелят!

— Виж какво — каза стариият артилерист, — не е заради мен, но тия работи стават постепенно: има хора болни от сърце.

— Огън! — изрева храбрият капитан.

— Разправяй си ти — рече стариият артилерист, — ама са ни изпратили оръдието без инструкция.

— Това оръдие — развика се храбрият капитан — най-сетне ще стреля или няма да стреля?

— Не се сърди! — рече стариият артилерист. — Изпратили са ни оръдието без инструкция за употребление. И после, нали знаеш какви са тия оръдия. Когато са нови, за нищо не ги бива.

— Ето ти сега! — каза гневно храбрият капитан. — Все така ли ще се излагаме пред неприяителя, питам аз!

— Ей! — дочу се глас. — Откога чакаме това оръдие да гръмне!
Моите войници се изнервиха вече!

— Кой е? — запита стариият артилерист.

— Неприяителят е — осведоми го, като се изчерви, храбрият капитан, — само се излагаме.

— Така ли стават тия работи! — изрева гласът. — Като не можеш, не обещавай поне!

— Днес — заяви храбрият капитан — ще се замаскираме пред тях.

— Всеки с вкуса си — промърмори отегчено стариият артилерист.

— Само че заради тая история със замаскирането всяка вечер след това вратът ми е пълен с шума и клечки.

— Слушайте! — извика един стар ефрейтор. — Ходих да разузная дали може да се мине през неприятелските линии.

— Браво! — каза му храбрият капитан.

— Не може, знаеш... — продължи стариият ефрейтор. — Има една табела, на която пише, че минаването е забранено.

— По дяволите! — изруга храбрият капитан.

— Пише — продължи стариият ефрейтор — „Забранено минаването на неприяителя, 10 лири глоба на нарушителите“. Ако минем, ще похарчим сума ти пари.

— Ама че работа! — заключи с горчивина храбрият капитан. — Може ли да се прави война по тоя начин, питам аз!

ВТОРИ ДЕН

— По дяволите тия оръдия! — извика храбрият капитан, като излезе сърдит от палатката. — Вече нищо не се разбира: не може ли да стрелят по-тихо?

— Не... — каза задъхано старият артилерист, изтривайки потта си.

— Върви да стреляш по-нататък! — допълни храбрият капитан.

— Толкова ли няма друго място?

В този момент се появи старият гренадир.

— Неприятелят дойде да се оплаче вече два пъти — съобщи той.

— Каза — не можеш ли да гърмиш по-тихо: има хора, които спят.

— Имат право! — потвърди храбрият капитан. — Какво бихме казали, ако го направеха на нас?

После запита:

— Не си ли видял да идва кавалерията?

— Не знам — отвърна старият гренадир, — ще отида да питам.

След малко той се завърна тичешком.

— Идвали е, но си е отишла. Казват, че щяла да се върне по-късно.

— По-късно? — извика храбрият капитан. — Не мога да чакам! Искам да атакувам веднага, така че да се пригответ бързо. Не искам и тая вечер да нападам и през нощта — добави недоволно той.

В този момент дотича един неприятелски пехотинец, силно ядосан.

— Кавалерията ще почне ли да напада, или не? — попита той. — Ние вече се построихме в квадрати.

— Какво да ти кажа? — отвърна храбрият капитан, като вдигна рамене. — По-добре ще бъде да разтурите квадратите за тая вечер.

— Добре, благодаря — каза неприятелският пехотинец, — понеже, знаеш ли... бяхме взели извънредни часове за тия квадрати.

В този момент пристигна старият артилерист.

— Вие ли — запита той — искахте оръдие?

— Не съм и сънувал даже! — обясни изненадано храбрият капитан.

— Ами кой тогава? Тук, изглежда, има сума ти хора, които си правят майтапи.

И стариият артилерист се засмя под мустак.

— Върнете си оръдието, хайде — заповяда добродушно храбрият капитан. — И стига вече с тия шеги!

— Дошъл е един ваш стар приятел, който иска да ви говори — долови един друг стар артилерист на храбрия капитан.

— Нека дойде! — каза храбрият капитан, като сложи далекогледа си настрана.

— Видя ли! — обърна се стариият гренадир към един храбър артилерист, който стоеше наблизо. После добави, говорейки на храбрия капитан: — А пък тоя искаше да го застреля.

— Отде да знам! — извини се храбрият артилерист, като вдигна рамене. — Нали той винаги ми е казвал, че ако някой го търси, най-напред да го застрелям.

В този момент стариият приятел дотича при храбрия капитан.

— Как е? — запита той, като му стисна ръка. — Как върви тая война?

— Ами така... — каза храбрият капитан. — Горе-долу.

— Е — запита стариият приятел, — побеждаваме ли, побеждаваме ли?

— Лоши времена! — каза храбрият капитан, кривейки устни. — По-рано побеждавахме повече. — После добави: — Внимавай за новия си костюм: сега ще почне канонадата.

— Дръпнете се, моля — обърна се стариият артилерист към стариия приятел. — Сега ще ми донесат едно оръдие. Къде да го сложа? — запита той храбрия капитан.

— Извини ме — каза храбрият капитан на стариия приятел. — Попадна в лош момент.

Стариият приятел направи крачка назад.

— Не се тревожи — рече стариият приятел, като извади вестник. — Стой си спокойно.

— Извинявай — настоя усмихнат храбрият капитан, — но трябва да хвърля батальона в атака.

— Карай, карай, аз ще застана тук — отвърна стариият приятел.

— Ама и тук не може! — осведоми го усмихнатият старият артилерист. — Тук ще застана аз с оръдието.

— Слушай — каза старият приятел, — ще си вървя. Друг път ще дойда.

— Прощавай — извини се храбрият капитан, стискайки ръката му. — Не го правя от лошотия. Можеш да ме чакаш утре на нашето място.

— Тази вечер няма ли да се видим? — запита старият приятел.

— Тази вечер не — отвърна храбрият капитан, като се препъна в оръдието. — Отивам да спя. Като наближи шест и денят свърши, чувствувам се изморен и не ми се иска нищо да правя.

После добави, хвърляйки зъл поглед към стария артилерист:

— И все това оръдие ми се мотае в краката!

ТРЕТИ ДЕН

— Ето заповедта за атака! — каза прашният куриер. — Дали няма тук наблизо някой клозет?

— По корем ли дойде? — запита храбрият капитан.

— По-добре да не говорим! — избоботи прашният куриер. — Тая история с лазенето по корем е истинска беда: всяка седмица трябват по едни нови дрехи.

— Слушайте — посъветва един стар артилерист, — гледайте добре заповедта. Да не е пак някой майтап.

— Оръдието се е задръстило! — извика внезапно старият артилерист.

— Слушай — рече с вид на инквизитор храбрият капитан, — ти това оръдие назаем ли го даваш някъде? Как така винаги се задръства?

— Че отгде да знам — отвърна, вдигайки рамене, старият артилерист. — Трябваше да го бракуваш досега или да пратиш да купят ново от селото. Сега цените са паднали. Един приятел си купи за малко пари отлично оръдие. И сега стреля по цял ден с него!

— Заловихме пленник! — доложи развлнувано един стар ефрейтор.

— Кой е? — запита един стар гренадир. — Да не е един висок с брадичка и кафява яка?

— Да — отвърна старият ефрейтор, бършайки потта си. — Защо? — запита той учудено.

— Пусни го да си върви — посъветва старият гренадир. — Знаем го — един проклет тарикат, който се оставя да бъде пленен ту от нас, ту от неприяителя. И така си живурка.

— Доведи го! — заповядда храбрият капитан.

— Точно тоя е! — каза старият гренадир с омраза. — Ще направиши добре, момче, да си ми върнеш онай лула от теракота!

— Вие ли сте пленникът? — запита храбрият капитан.

— Да — каза пленникът.

— Честта на армията ли искаш? — запита пак храбрият капитан.

— Божичко! — възклика пленникът. — Ако ми направите това удоволствие... заради майка ми само!

— Оръдието се отпуши! — внезапно извика силно развеселен старият артилерист. — Виж какво е имало вътре!

— Браво! — рече иронично храбрият капитан. — Сега това оръдие можеш да си го бълскаш в главата... Вече се мръкна.

— Ама че начин да се говори! — избоботи старият артилерист.
— Днес-утре ще взема да захвърля оръдието и да си ида, бога ми!

ЧЕТВЪРТИ ДЕН

— Какво има? — изрева храбрият капитан на стария артилерист, който влезе със зачервени очи. — Говори!

— Загубил си е оръдието — изхленчи един стар гренадир, като махна отчаяно с ръка.

— Какво направи! — извика храбрият капитан, като се приближи към стария артилерист. — Брей! Дори едно оръдие не може да ти се довери!

— Ама — промърмори измъчено старият артилерист, — аз си бях помъкнал оръдието към казармата, след като битката свърши, и като се обърнах — нямаше го.

— Можеше поне да се върнеш назад и да го потърсиш! — извика храбрият капитан, удряйки по масата с юмрук.

— Внимавай — каза с тих глас старият гренадир — с тия твои удряния по масата — наблизо има неприятели, които спят.

— На тебе казвам! — ревна храбрият капитан на стария артилерист, който стоеше с наведена глава.

— Върнах се тичешком по целия път! — заизвинява се старият артилерист, като събра кураж. — Гледах навсякъде и разпитвах всички — няма и няма!

— Отби ли се в кафенето? — подсказа старият гренадир. — Ловиш ли се на бас, че не си го забравил в кафенето? Ако се върнеш, можеш да го намериш там.

— Да... — каза сърдито храбрият капитан. — Ще го намери той! Такова ново оръдие като това — който го е намерил, та ще ти каже!

— Иди да провериш ти — заповядва храбрият капитан на едно храбро войниче, което минаваше бегом.

— Спомням си много добре — започна старият артилерист, — че когато станах да си вървя, оръдието беше до мен. Трябва да е изчезнало на улицата, веднага след площада...

— Намери се! — внезапно извика развлнувано и развеселено храброто войниче. — Беше в кафенето. Келнерът го взел и си го

занесъл в къщи.

— Какво ти казвах! — рече успокоен храбрият капитан. — Ако не се намереше, вече бях решил да дам обявление във вестника.

— В кафенето? — каза изненадан, но вече весел старият артилерист. — Бих се заклел, че си беше при мен!

— Ето ти го твоето оръдие! — каза храброто войниче, като го тикаше пред себе си. — Къде ти беше главата!

Старият артилерист се засмя доволен.

— Смей се, смей се ти! — рече храбрият капитан. — Глупак такъв... Ами ако беше дошъл неприятелят, а?...

ПЕТИ ДЕН

— Трябва вече да се свърши с това! — извика вън от себе си храбрият капитан, като се втурна сред старите артилеристи. — Дайте това оръдие тука! Така не може да се работи!

— Пристигна новият знаменосец — долови един стар гренадир.

— Пуснете го при мен! — заповядаш храбрият капитан.

— Добър ден! — каза новият знаменосец, като си сваляше почтително кепето.

— Друг път носил ли си знаме? — запита храбрият капитан.

Новият знаменосец се усмихна.

— Малцина са тия — каза той, — които могат да носят знамето като мен.

— На мен ми трябва — обясни храбрият капитан — знаменосец, който да се остави да го надупчат куршумите.

— Този тук ме познава — каза новият знаменосец, като посочи един стар гренадир, и се усмихна с израз на превъзходство.

— В такъв случай — съгласи се храбрият капитан, обърнат към стария гренадир, — дайте му веднага знамето да го поноси малко.

— Веднага! — каза новият знаменосец, поставяйки кепето си. — В най-гъстото място на битката ли да го нося?

В този момент влезе старият артилерист, като тикаше пред себе си оръдието.

— Ето оръдието — каза той, — къде да го сложа?

— Сложи го тука — заповядаш храбрият капитан, като показваше ъгъла на стаята. — И когато ще ви потрябва, търсете го от мене.

— Искате ли и гюллетата? — запита старият артилерист, бършайки потта си.

— Не! — каза сухо храбрият капитан. — А сега ме оставете сам, защото трябва да проучва плана за битката.

— Само гледай — рече доверително усмихнат старият артилерист — да пригответиш битка както трябва.

— А после разправяйте, че не мисля за вас — засмя се разчувствува храбрият капитан, като стана и показа с пръст плана на битката. — Я погледни тук!

Старият артилерист се наведе да гледа.

— Уха-а-а! — възклика той, като се изправи цял пламнал от радост. — Ще атакуваме квадратите!

— Мълчи сега! — каза храбрият капитан, като се стараеше да изглежда сериозен, макар и усмихнат. После изблъска с внимателни движения стария артилерист. — Вие сте глупци, дето не го заслужавате, да ви кажа аз. Върнете оръдието на старите артилеристи.

— Благодарим! — каза старият артилерист, цял сконфузен, но също усмихнат. — Благодарим!

И се отдалечи бързо, подтискайки огромното си любопитство.

ШЕСТИ ДЕН

— Внимание! — заповяда храбрият капитан. — Приготви се за бой с нож!

— Току-що обядвахме — промърмори един стар гренадир. — Не може ли да се отложи малко?

— Да! — прибави друг. — Досега не ми се е случвало да се готвя за бой с нож веднага след ядене... Знаеш ли колко ти става лошо!...

— Вече е четири! — каза храбрият капитан, сочейки часовника си. — Часът си е час.

— И все пак — рече старият гренадир, — можеше да си поотпочинем и към четири и половина да си направим спокойно, спокойно едно на бой с нож.

— Е, да — каза храбрият капитан, свивайки рамене, — и след това се гответе за бой с нож чак до осем часа, както стана в четвъртък вечер... Искам сега да свършим бързо, защото си имам и друга работа.

СЕДМИ ДЕН

— Неприятелят! — извика един тръбач, като пристигна запъхтян.

— Доволен съм, ще ви дойде добре — каза храбрият капитан, разтривайки ръце. — Чухте ли?

— Това момче прави ингелък — каза старият гренадир, като сочеше тръбача, който изчезна със смях. — Някой ден ще му дам добър урок...

— Не, не — потвърди със сериозно изражение храбрият капитан.

— Наистина е неприятелят, чувате ли?

— Благодарим! — рече със зъл глас старият артилерист. — Загубихме цял ден да се готовим за бой с нож, за канонади и дявол знае още какво!...

— Но, сине мой — каза храбрият капитан с убедителен тон. — Ако ще правим война, добре!... Ако не... да си вървим и да не приказваме повече... Да не мислите пък, че много държа...

— Какво значение има! — каза старият артилерист. — Само преувеличавате! Война може да се прави, но с малко повече спокойствие... Тук човек няма време да си удовлетвори и една естествена нужда, с извинение казано.

— Какво има? — заинтересува се току-що пристигналият генерал. — Какви са тия дискусии?

Всички застанаха мирно, мърморейки.

— Има някои — каза храбрият капитан, без да обръща внимание на предупредителните знаци на старите гренадири, — има някои, дето не искат на бой с нож. Така не може да се напредва... Аз ще си взема шапката и ще се махна... Нима ще стоя тук да си губя времето с тях!

— Е, де! Е, де! — каза старият генерал, като ги заплаши с пръст.

— Такива работи ли трябва да слушам?

— Но, господин генерал — рече един стар гренадир, — влезте ни в положението... Готовим се за бой с нож от сутрин до вечер...

— Момчета! — възклика старият генерал. — Аз на ваше място... — После се обърна към храбрия капитан, като му смигна. —

Я им кажи ти за моето време!

— Все това е! — отвърна храбрият капитан и поклати глава. — Тия тук не разбират даже какво искате да кажете...

— Хайде, със здраве тогава — заяви стariят генерал, като гледаше часовника си. — След половин час имам друга битка и трябва да вървя. Бъдете послушни, ей! — добави той, обърнат към старите гренадири, и им направи прощален знак с ръка. После тихо прошепна на капитана: — За днеска ги остави. Накарай ги утре на бой с нож...

— Обаче... неприятелят! — възклика храбрият капитан.

— Зарежи го — каза, като се приближи към него с многозначително смигване стariят генерал. — За това ще мисля аз!

ИНТЕРМЕЦО

ПРИГОТВЯНЕ НА БОЙНОТО ПОЛЕ ЗА XI ДЕН

— Пригответхте ли бойното поле? — запита храбрият капитан стария сержант. — Вече е десет! — добави той сухо, изваждайки часовника си.

— Но в колко часа трябва да почнем войната? — запита старият сержант храбрия капитан.

— В дванайсет! — отвърна живо храбрият капитан. — Но ако все така я карате, ще пригответим бойното поле в три часа! Какво още се иска?

— Какво още се иска ли? — изненада се старият сержант. — За една минута всичко ще е готово!

— Пригответхте ли ямите, които трябва мигновено да погълнат кавалерията? — запита иронично храбрият капитан. — Поставихте ли на предна линия едно оръдие със затънали в калта колела, за да го измъкнат артилеристите под неприятелския град от куршуми?

— Има още два часа — каза малко смутен старият сержант. — Ако не ни беспокоите, за два часа всичко ще бъде готово.

— За два часа нищо не може да се направи! — изрева храбрият капитан. — Трябва все аз да бъда тук! Ако оставя на вас, всичко ще му липсва на тоя, дето ще иска да води война!

— Ела тук! — изрева внезапно старият сержант на един стар артилерист, който тичаше с торба на гръб. — къде си хукнал?

— Отивам да сложа на баира разбитото на две от неприятелския снаряд колело от артилерийско оръдие.

— Как така! — изрева учудено храбрият капитан. — Още ли не е сложено разбитото колело точно там, дето ще бъде командното място? Питам аз! — добави той, като наведе отчаяно глава. — А мъртвият кон под куриера, който идва да донесе една бърза заповед, поставен ли е поне той, а?

— Да — каза старият гренадир, като се обърна. — Ще искате ли два — три неексплодирали снаряда между краката си?

— Разбира се! — извика храбрият капитан. — За пръв път ли правите бойно поле! Ама че хора!

И започна да се разхожда нервно.

— Чуйте... — каза старият гренадир.

— Какво има? — запита малко навъсено храбрият капитан.

— Ще бъдете ли така добър да ме пуснете, докато приготвят квадратите? Трябва да намина към къщи.

— Добре де! — каза храбрият капитан. — Стига да се върнеш преди края на битката.

— Дума да няма! — каза старият гренадир.

— Какво има? — обърна се внезапно храбрият капитан към един стар артилерист.

— Телеграма за вас — отвърна старият артилерист.

— Ама че дивотия! — извика внезапно храбрият капитан, като дочете телеграмата. — От неприятеля е. Казва, че за днес не може да дойде.

— Какво думах аз! — възклика тържествуващо старият сержант. — Само дето се ядосвахме... Ехей! — извика той на стари артилерист, който тичешком носеше неексплодирали снаряди, за да ги сложи между краката на капитана. — Разкарай се!

— Ама... — каза старият артилерист.

— Разкарай се! — изрева старият сержант. — Махай всичко!

— Ямите са готови! — доложи един стар пионер на храбрия капитан.

— Махай се... махай се! — каза храбрият капитан. — За днешка нищо...

— Ама как! — запита учудено старият пионер. — А пък аз от заранта да работя тук...

— Извинете — внезапно каза развлнувано старият артилерист на храбрия капитан, — но днешка ще правим ли война, или няма да правим?

— Казах не! — изрева отчаяно храбрият капитан. — Как трябва да ви го кажа!

— Казвах го аз! — избоботи старият артилерист към старите гренадири, които стояха в очакване. — Отлага се за утр...

ОСМИ ДЕН

— Изпратено ли е писмено обявяването на война? — запита храбрият капитан храбрия сержант. — Защо още никой не е отговорил?

— Разбира се! — Каза храбрият сержант. — Изпратено е, да.

— Сигурен ли си? — запита със съмнение храбрият капитан. — Я виж да не би още да е в джоба ти.

— Но щом казвам... — настоя храбрият сержант.

— Прегледай си джобовете! — повтори търпеливо храбрият капитан.

— Ето на... — трепна храбрият сержант, като пребъркваше джобовете си. — Доволен ли сте сега?

— А това какво е? — запита храбрият капитан, като правеше усилие да се въздържи.

— Ама че работа! — възклика слисан храбрият сержант, отдавайки чест с едната ръка, докато с другата държеше писмото.

— Зарадва ме ти! — поклати глава храбрият капитан. — Казвах си го аз! Бих се заклел!

— Ами какво да ви кажа... — извини се сконфузено храбрият сержант.

— Ама че мизерия! Всеки път, когато ти дам да пуснеш в пощенската кутия някое писмо за обявяване на война, все това ми правиш!...

— Нима пък непременно е нужно писмено да се обяви война? — запита смутено храбрият сержант.

— Виж ти какъв начин на разсъждаване! — изрева храбрият капитан. — Като че за пръв път правим война!

— Ама вижте... толкова пъти сме правили война и без обявяване... — настоя храбрият сержант.

— А после помниш ли какви разправии сме имали?

— Ами тогава? Какво да се прави? — запита храбрият сержант.

— Какво да се прави?! — каза несигурно, вдигайки рамене, храбрият капитан. — Това се питам и аз!

— Ей — запита старият артилерист, като влезе, — кога ще почнем войната?

— Какво да сторя! — отвърна храбрият капитан и седна дълбоко замислен. — Този глупак — каза той, сочейки храбрия сержант — е забравил да пусне в пощенската кутия писменото обявяване на война.

— Ами аз като пригответих всички оръдия! — възклика старият артилерист, като поклати глава.

— Какво да ти кажа! — въздъхна храбрият капитан и вдигна рамене.

— Тю! — извика вън от себе си старият артилерист, като излезе и затръшна вратата. — Може ли да се прави война по този начин, питам аз!

— Напред! — изрева храбрият капитан, изправи се на стремената и хвърли знамето сред неприятеля. — Отнемете го!

— Да! Има да чакаш! — каза старият гренадир, бършайки чело.

— Е? — запита строго храбрият капитан, гледайки ту мястото, където беше знамето, ту старите гренадири. — Ей, ако не побързате, ще го грабне неприятелят.

— Така мисля и аз! — каза старият гренадир и поклати глава. — Ама кой те караше да го хвърляш!

— Но как! — каза слизан храбрият капитан. — Аз ви хвърлям знамето сред неприятеля, за да го отнемете... От тази сутрин вече за трети път губя по едно знаме така!...

— Ако си го държиш, няма да го губиш! — заяви отново старият гренадир, без да се помръдне, като продължаваше да клати глава.

— Виж ти как трябало да се губят знамена! — възклика горчиво храбрият капитан.

— Хайде! Още едно знаме! — извика отдалече един стар неприятелски пехотинец, като вдигаше знамето. — Мога ли да знам кога ще приключи тази история!

— Мое е! — извика храбрият капитан. — Неприятно ли ти е? — добави той, като се усмихна на стария неприятелски пехотинец и протегна ръце.

— Как твое? — запита със съмнение старият неприятелски пехотинец.

— Да... да... мое е! — продължи да се усмихва галантно храбрият капитан — Погледни! — добави той, сочейки отдалече с ръка. — Там трябва да има един герб от едната му страна, такъв и такъв...

— Ба! — каза с недоверие старият неприятелски пехотинец, като си пробиваше път и подаваше знамето. — Как тогава беше тук?

— Аз го хвърлих, за да ви го отнемат моите стари grenadiри — каза усмихнат храбрият капитан, поемайки знамето.

— Само го хвърли още веднъж! — закани се сухо старият неприятелски пехотинец, като се отдалечаваше. — Ще видиш тогава! — добави той и поклати заканително глава.

— Хубав номер, а? — каза храбрият капитан горчиво, обърнат към старите grenadiри.

— Благодари се на небето, че ти го върна! — каза старият grenadier.

— Нали! — прибави старият артилерист. — Аз никак не го вярвах!

— Ти по-добре си гледай оръдието! — изрева ядосано храбрият капитан на стариия артилерист и добави, като навиваше знамето: — Виж на какъв хал си го докарал!

— Чистил съм го ей досега! — извини се старият артилерист, като махаше малко парче кал от оръдието.

— Е, да — рече храбрият капитан и се отдалечи с наведена глава, — кой може да мисли, че с вас ще спечели една война!

ПОБЕДАТА

— Спечелихме войната! — извика храбрият капитан вън от себе си от радост.

— Бих се радвал много — рече старият гренадир. — Но сигурен ли си?

— Че как не!... — каза храбрият капитан. — Спечелихме войната наистина! Гледай тук! — каза той и му подаде едно току-що пристигнало писмо.

— Дявол да го вземе! — каза цял сияещ старият гренадир, като хвърли поглед върху писмото. — Доволен ли си, а?

— Е, разбира се! — засмя се храбрият капитан.

— И аз съм много доволен — повтори старият гренадир. — Повечето за теб, отколкото за друго... Чу ли? — извика той, обърнат към стария артилерист, който минаваше в този момент. — Спечелихме войната!

— Ами! — възклика старият артилерист и се спря.

— Точно така! — каза храбрият капитан.

— Не, вие се шегувате... Вземате ме на подбив — бранеше се старият артилерист, като се усмихваше с очи на стария гренадир и на храбрия капитан.

— Не, не — каза сериозно старият гренадир. — Спечелихме наистина.

— Exa! Колко съм доволен! — възклика старият артилерист, вдигайки ръце. — Кой знае колко ще бъде доволна моята старица!

— Е, кажи сега — каза той, като стана сериозен, — какво ще правя с оръдието?

— Как какво ще правиш? — възклика, вдигайки вежди, храбрият капитан.

— Ами да — каза старият артилерист, — да го върна ли, или да си го задържа?

— Дааа — потвърди храбрият капитан дълбоко замислен, — това оръдие е голяма беля... Не познаваш ли някого?...

— Познавам един... — намеси се старият гренадир. — Ако не си е купил вчера... Може да се провери. Вие колко ще му искате?

— Ами че какво да ти кажа — вдигна рамене храбрият капитан.
— Погрижи се ти. Знаеш колко го платихме ново, нали?

— Как да не знам! — каза старият гренадир. — Това е въпрос, който... Вие разбирате нали... когато ти е нужно оръдие, трябва да платиш куп пари... а когато после отидеш да го препродадеш...

— Абе знам! — въздъхна храбрият капитан. — Въобще гледай там да я свършиш ти!... Направи каквото може... Всичките тия работи — каза той след това, като посочи пушките — ми ги задели настрана... Нали разбираш?

— Бъди спокоен! — каза старият гренадир. — Аз мисля нещо друго... Не можем ли да накараме неприятелят да плати нещо за тях?

— Не върви! — каза, вдигайки рамене, храбрият капитан. — Подобре зарежи това... Току-виж, че се опитал да се възползува...

— Да се възползува!... — възклика старият гренадир. — Как така!... Нали загуби войната... Е, не казвам много, ама нещичко все можем да го накараме да даде.

— Абе да, знам... — възпротиви се слабо храбрият капитан. — Обаче... все пак... Карай там.

— А, не, не! Няма да е добре. Ако беше за мен, щях да го накарам да даде нещичко... Всички правят така... Ама, нали...

— Ясно, ясно... Но като знаеш как е... — добави храбрият капитан.

— Нищо де, нищо! Прощавай, но ти не знаеш как стават тия работи! Много си добричък — заключи старият гренадир. После добави: — Тогава тия неща да ги взема за в къщи, а?

— Ами да, да — каза храбрият капитан, — нали после ще се видим пак... Мигар ще си тръгна веднага...

Разказът е включен в сборника „Хумористични разкази“, съставител Петър Незнакомов, София 1970 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.